

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. P.**, zast. JUDr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 343/6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2004, č. j. 11 Az 9/2004 – 21,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2003, č. j. OAM-4245/VL-17-C10-2003, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů a dále rozhodl tak, že na cizince se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze dne 19. 1. 2004 a domáhal se jí zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci tomuto orgánu k dalšímu projednání.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 8. 2004, č. j. 11 Az 9/2004 – 21, žalobu odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a dále tak, že návrh na ustanovení zástupce žalobce se zamítá. Z odůvodnění usnesení pak vyplývá, že v daném případě je nutno vycházet z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 3. 12. 2003 a od tohoto data je nutno počítat lhůtu pro podání žaloby, neboť zákonem stanovená lhůta pro podání žaloby se počítá ode dne doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Zákonem o azylu stanovená patnáctidenní lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 18. 12. 2003. Žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze až 19. 1. 2004, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Je proto třeba žalobu považovat za opožděně podanou. Skutečnost, že snad žalobce fakticky převzal napadené rozhodnutí dne 14. 1. 2004, jak uvádí v žalobě, nelze zohlednit, protože v tento den mohl žalobce převzat již rozhodnutí, které se podle zákona považuje za doručené. Postupem podle § 24 odst. 2 zákona o azylu jde o výzvu k převzetí rozhodnutí dne 3. 12. 2003 a protože se žalobce k převzetí rozhodnutí

nedostavil, podle § 24a odst. 2 zák. o azylu platí, že nedostaví-li se žadatel o udělení azylu k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu byla výzva doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí žadateli o udělení azylu doručeno. Usnesení Městského soudu v Praze bylo doručeno oběma účastníkům, žalobci dne 3. 9. 2004.

Dne 13. 9. 2004 podal žalobce – nyní stěžovatel - u Městského soudu v Praze, pracoviště Hybernská, kasační stížnost proti výše uvedenému usnesení Městského soudu v Praze, a to do výroku usnesení, kterým byla zamítnuta (správně odmítnuta) žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2003, č. j. OAM-4245/VL-17-C10-2003. V bodu II stěžovatel uvádí, že důvodem pro podání kasační stížnosti jsou zákonné důvody specifikované v ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) zák. č. 150/2002 Sb. v platném znění (soudní řád správní). Dále namítá, že Městský soud v Praze posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Konečně uvádí, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání věci u Městského soudu v Praze, kdy uvedený soud, dle jeho názoru, projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem č. 325/1999 Sb. v platném znění. V bodu III kasační stížnosti stěžovatel žádal o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů a v bodě IV žádal ve smyslu ust. § 107 zák. č. 150/2002 Sb., o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, když současný stav řízení mu může přivodit značnou újmu na právech, a to za situace, kdy by byl nucen vycestovat z území ČR, kde řádně pobývá. Dále uvedl, že má reálnou obavu z nuceného opuštění ČR a následného odjezdu do Ukrajiny, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. V bodě V žádal zrušení napadeného usnesení Městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se vzhledem k obsahu kasační stížnosti k ní nevyjadřoval.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) až e) zák. č. 150/2002 Sb. – soudní řád správní – s. ř. s. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103.

V daném případě stěžovatel v kasační stížnosti pouze uvedl citaci § 103 odst. 1 písm. a) až d) zák. č. 150/2002 Sb. v platném znění, aniž by konkrétně uvedl, jaké důvody kasační stížnosti uplatňuje. Dále stěžovatel jen zcela obecně namítá, že Městský soud v Praze posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Orgánům rozhodujícím o jeho žádosti o udělení azylu i Městskému soudu v Praze vytýká, že projednaly věc v rozporu se zák. č. 325/1999 Sb. Z obsahu kasační stížnosti stěžovatele tedy vyplývá, že je zaměřena proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mu azylu podle jeho žádosti (podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb.). Městský soud v Praze v napadeném usnesení však žalobu proti rozhodnutí žalovaného odmítl proto, že je opožděná a nezabýval se v ní podstatou věci, tzn. zda je zákonné rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2003, č. j. OAM-4245/VL-17-C10-2003.

Není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval a nekonkretizuje-li vady řízení či vady v právním úsudku jichž se soud podle stěžovatele dopustil (jak již rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 – 74, z něhož vychází Nejvyšší správní soud i v této věci). Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti chtěl zpochybnit vlastní rozhodnutí žalovaného, nemohou být řádným důvodem kasační stížnosti jeho námitky proti usnesení Městského soudu v Praze

a jím uvedený důvod v kasační stížnosti je „jiným důvodem“ ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. a zakládá nepřipustnost kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele pro nepřipustnost odmítl /§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s./.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu